

§ 17 i den dagældende lov (nr. 237 af 4. juni 1969) havde følgende ordlyd:

»§ 17. Der kan af statskassen ydes særlige tilskud til kommuner til hel eller delvis dækning af udgifterne ved løsningen af særlige opgaver inden for det kommunale sygehusvæsen, når indenrigsministeren skønner, at udgifterne herved bør være genstand for refusion efter andre regler end de i §§ 8–14 indeholdte.«

I bemærkningerne til denne bestemmelse (Folketingstidende 1968–69, till. A, sp. 3442) anføres det bl.a.:

»Med en ændret formulering svarer bestemmelsen i princippet til den gældende lovs § 16, der åbner mulighed for, at der til fremme af særlige opgaver og formål kan ydes kommunerne tilskud, der enten overstiger det almindelige sygehustilskud, eller som omfatter udgiftsposter, der ikke indgår i dette, f.eks. udgifter til forrentning og afskrivning.«

De regler, som § 17 i 1969-loven henviste til, omhandlede tilskud, som blev beregnet på grundlag af sygehusenes nettoudgifter, men fordelt blandt kommunerne for $\frac{2}{3}$ af tilskuddets vedkommende efter indbyggertal og antal sygedage og for $\frac{1}{3}$ vedkommende efter sygehusenes bruttoudgifter. Tilskuddene var således i hovedsagen knyttet til objektive udgiftsbehov og dermed uafhængige af de faktiske udgifter, som kommunerne afholder. Betaling kan på dette grundlag ikke få karakter af refusion, dvs. godtgørelse af afholdte udgifter, og reglen i den dagældende § 17 må derfor efter justitsministeriets opfattelse forstås i overensstemmelse hermed.

Det er på denne baggrund justitsministeriets opfattelse, at den nuværende § 17, som alene anvender begrebet »tilskud«, indeholder tilstrækkelig hjemmel til forskudsvis udbetaling af statens tilskud.

6. Med henblik på genplacering på arbejdsmarkedet har langtidsledige medlemmer af en anerkendt arbejdsløhedskasse, som er under 60 år, krav på et rimeligt tilbud om arbejde i mindst 9 måneder, jfr. § 1, stk. 1, 1. pkt., i *lov om arbejdstilbud til ledige*, jfr. lov bekendtgørelse nr. 347 af 22. juni 1984.

Ved ansættelse efter § 1 yder staten en økonomisk støtte til genoptræning i de første 9 måneders beskæftigelse. Støtten ydes til ansættelser i private og offentlige virksomheder

og institutioner, der medfører en netoudvidelse af antallet af ansatte, jfr. § 2, stk. 1.

Reglerne om statstilskud er fastsat i lovens § 4, der er sålydende:

»§ 4. Bopælskommunen betaler den fulde lønudgift og modtager statstilskud ved ansættelse i kommunen, amtskommunen eller i anden offentlig eller offentligt støttet virksomhed eller institution, jfr. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Amtskommunerne betaler, hvad der svarer til 10 pct. af de samlede lønudgifter efter fradrag af statstilskud ved ansættelse af ledige efter denne lov.

Stk. 3. Staten betaler den fulde lønudgift for de 10 pct. af de langtidsledige, der skal ansættes i staten efter § 3, stk. 2.

Stk. 4. Arbejdsministeren kan efter forhandling med finansministeren forhøje antallet af langtidsledige, jfr. stk. 3, hvis løn betales af staten.«

Efter § 6, stk. 1, fastsætter arbejdsministeren de nærmere regler for støtteordningen. Bestemmelsen er sålydende:

»§ 6. Arbejdsministeren fastsætter nærmere regler om støtteordningen og administrationen af reglerne i denne lov, herunder om det tidspunkt, hvor der skal gives tilbud om arbejde, jfr. § 1, stk. 1 og 2.«

Reglerne i lov om arbejdstilbud til ledige er en videreførelse af den arbejdstilbudsordning, der blev gennemført i 1978 ved en ændring af arbejdsløhedsforsikringsloven.

De nærmere regler om støtte til genoptræning er nu fastsat i § 20 i arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 373 af 6. juli 1984 om arbejdstilbud til ledige. Bestemmelsen er sålydende:

»§ 20. Staten yder til den enkelte langtidsledige en økonomisk støtte i genoptræningsperioden. Ved ansættelse hos en privat arbejdsgiver udbetales støtten til arbejdsgiveren. Ved ansættelse i en offentlig eller offentligt støttet virksomhed eller institution udbetales støtten til bopælskommunen, medmindre staten finansierer lønudgiften, jfr. § 10, stk. 2.

Stk. 2. Støtten udbetales for den tid, for hvilken den pågældende modtager løn eller andre ydelser fra arbejdsgiveren uden samtidig refusion heraf fra det offentlige